

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN G. MEITANI G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studenții plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

Duminecă, 28 Septembrie, la orele 2 d. a., M. S. Regele Ferdinand I al României a depus jurământul pe Constituțiune înaintea Reprezentațiunii Naționale.

După săvârșirea acestui mare act, noul Rege declară în cuvinte mișcătoare, acoperite de urale îndelung prelungite, că ia în mână cârma Statului ca urmaș al Marelui Intemeetor care 'i-a lăsat ca sfântă moștenire simțimintele de iubire și credință ale unui întreg popor, găsind în dragostea sa pentru neam, puterea de a păși fără șovăire spre îndeplinirea marelui, dar grelei sarcini la care a fost chemat.

El va urmări pilda Aceluia pe care îl plângem toți ca pe un părinte, și care îi va fi călăuză în eforturile Sale spre a-și jertfi întreaga muncă a vieții pentru dezvoltarea puterilor Statului.

„Dumnezeu, care după atâtea grele încercări a binecuvântat munca acelor cari s'au devotat binelui acestui neam, — zise Regele terminând înălțătoarea Sa cuvântare — nu va lăsa să scadă ceea ce cu atâta trudă s'a clădit și va ocroti, cu dragoste pentru acest popor, munca fără preget ce sunt hotărât, ca bun Român și Rege să închin iubitei mele țări“.

D-l M. Pherekide, președintele Adunărilor în-

trunite, a exprimat M. S. simțimintele Națiunii, care înconjoară Tronul cu o dragoste sinceră și cu cel mai profund devotament.

„Corpurile legiuitoare nu vor cruță nici un sacrificiu pentru ca Majestatea Voastră să poată duce mai departe opera întreprinsă atât de strălucit de Regele Carol: propășirea și întărirea neamului.

„In numele lor, exprim Majestății Voastre iubirea lor sinceră pentru întreaga Augusta Familie Regală și formulez urarea care iese caldă din inimile tuturor românilor: „Trăiască Regele“.

Strigări de „ura“ unanime și ne sfârșite acoperiră cuvintele președintelui Adunării. Toți cei de față strigară apoi într'un glas: „Trăiască Regina!“

Azi corpul neînsuflețit al Regelui Carol va părăsi iubita sa Capitală, spre a fi dus la Curtea de Argeș, unde Catedrala reclădită de dânsul îi va fi locaș de veșnică odihnă.

Luni la ora 1 p. m., Inalta Curte de casație și justiție s'a întrunit în secțiuni-unite sub președinția d-lui G. N. Bagdat, primul-președinte.

A luat cuvântul d-l procuror-general, Sc. Popescu, care arătând marea pierdere suferită prin moartea Regelui Carol, conchide ca față cu nemărginita durere ce a cuprins țara dela un căpăt la altul, Curtea în semn de venerație să ridice ședința.

D-l prim-președinte Bagdat, anunță ridicarea șe-

dinței, în semn de doliu, și suspendarea judecării proceselor până Luni, 6 Octombrie.

Curtea de apel din București, întrunită în secțiuni unite sub președinția d-lui Oscar N. Nicolescu, primul-președinte, a luat de asemenea cunoștință de moartea Regelui Carol I.

După câteva cuvinte clocovite din partea d-lui N. Mitescu, în numele Baroului, ședința a fost ridicată și judecarea proceselor s'a amânat până Vineri, 3 Octombrie.

În urmă, Înalta Curte împreună cu reprezentanții parchetului, cu membrii Curței de apel și ai tribunalului Ilfov au pornit în corpore la gara Mogoșoaia, spre a fi față la sosirea osemintelor pământești ale defunctului Rege și a urmă cortegiul pentru aducerea și depunerea lor în sala Tronului din Palatul Regal.

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Înalta Curte de casație și justiție, secțiunea I:* Elisa Mihail Ionescu cu I. P. S. Ghenadie Petrescu. = *Secțiunea II:* Sava Șomănescu cu Firma Herman A. Stern fii și altu.

Curtea de apel din București, secțiunea III: Hugo Façon cu I. N. Ionescu-Tisseanu.

Judecătoria ocolului rural Hurezani de Sus: E. G. I. cu P. F. și altu.

Buletinul publicațiilor judiciare.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 4 Februarie 1914

Președința d-lui C. R. Manolescu, președinte

Elisa Mihail Ionescu cu I. P. S. Ghenadie Petrescu

AȚIUNE ÎN JUSTIȚIE — MODIFICAREA EI. — REA CREDINȚĂ — APRECIEREA SUVERANĂ A INSTANȚEI DE FOND. — ART. 387 PR. CIV. JURĂMÂNT. — DEFERIRE CU REA CREDINȚĂ. — APRECIEREA INSTANȚELOR DE FOND — ART. 1208 ȘI URM. C. CIV. — ART. 237 PR. CIV.

1° Cu toate că reclamantul poate să-și modifice acțiunea înaintea primei instanțe de judecată până la pronunțarea hotărârii, atunci însă când reclamantul abuzează de exercițiul acestui drept, instanțele de fond sunt suverane să constate un asemenea abuz de drept și să deducă din acest fapt reaua credință a reclamantului.

2° Aprecierea faptelor din care rezultă că jurământul este dat cu rea credință, fiind lăsate la facultatea judecătorilor de fond, scapă de sub controlul Înaltei Curți de casație.

No. 69. — Respins recursul făcut de Elisa Mihail Ionescu, contra deciziei No. 169 din 1912, a Curței de apel din București, secția IV, în proces cu I. P. S. Ghenadie-Petrescu, stărușul mănăstirii Căldărușani, Elisa Mihail Ionescu fiică și Ioana Mihail Ionescu.

S'au citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Gr. Ștefănescu.

S'a ascultat: d-l avocat N. Saita, pentru recurentă, în desvoltarea motivelor de casare; d-nii avocați Iuliu Dragomirescu și M. Gaster, pentru intimat, în combateri.

Curtea deliberând,

I. „Exces de putere și violarea art. 1170 1198 și 986 c. civ., nemotivare.

„Am cerut Curței să-mi permită a dovedi cu martori faptul că timp de 4 ani defunctul M. Ionescu a ținut în casa sa și pe cheltuiala sa pe I. P. S. S. fostul Mitropolit Primat Ghenadie, cu doi nepoți și cu suita sa, fapt licit și voluntar, cum definește lăgiuitorul quasi-contractul în art. 986 c. civ., din care poate naște o obligație către defunct, în virtutea principiului de echitate că nu se poate îmbogăți în dauna noastră.

„Curtea confundând această obligație cu quasi-contractul de gestiune de afaceri, crede că quasi-contractul ce noi voiam să stabilim nu putea să ia naștere în prezența I. P. S. Sale. Curtea violează astfel principiul înscris în art. 986 c. civ., după care, nu numai gestiunea de afaceri constituie un quasi-contract, dar și ori ce alte fapte licite și voluntare, din care se naște o obligație către o altă persoană, sau o obligație reciprocă. Dar Curtea merge mai departe. Ea crede că un quasi-contract nu poate avea ființă, fără intențiunea din partea dăunatului de a cere plata serviciilor ce a făcut sau restituirea sumelor cu care cealaltă parte s'a îmbogățit în dauna sa.

„Curtea crează astfel o condițiune, care nu există în lege, adăogă la lege, o violează, și cu adevărat exces de putere respinge proba ce am cerut, numai pentru că, dintr'o scrisoare găsită în dosar, ar rezulta că defunctul nu avea intenția de a cere plata întreținerii ce dădea ca prieten, violând astfel principiile înscrise în art. 1170 și 1198 al. I c. civ., declarând în fine, că proba testimonială cerută este inutilă în cauză, numai din considerațiile de mai sus, Curtea lasă deciziunea sa absolut nemotivată“.

Având în vedere decizia supusă recursului din care se constată că ambele instanțe de fond au respins acțiunea intentată de recurenta Elisa Mihail Ionescu, și de intimatele Elisa Mihail Ionescu, fiică, și Ioana Mihail Ionescu, contra I. P. S. S. Ghenadie Petrescu, starețul mănăstirii Căldărușani, prin care acțiune, astfel cum a fost restrânsă în urmă, cereau ca P. S. S. Ghenadie Petrescu, să le plătească suma de 56.000 lei, pentru că, după detronarea P. S. Sale din scaunul de mitropolit, autorul lor defunctul Mihail Ionescu, i-a procurat întreținerea și locuință timp de 4 ani.

Că, pentru a dovedi faptele acestea cari constituiesc un quasi-contract, reclamantele au cerut proba cu martori;

Considerând că, o asemenea probă este admisibilă în principiu, întrucât este vorba de dovedirea unor fapte;

Considerând însă că, în speță, Curtea de apel o respinge ca inutilă, întemeindu-se pentru aceasta pe scrisoarea defunctului Mihail Ionescu, cu data de 11 Iulie 1901, către P. S. S. Ghenadie Petrescu, din care ar rezulta că a procurat P. S. Săle locuință și întreținere din motive de recunoștință;

Considerând că decizia Curței de apel se menține pe această apreciere suverană asupra utilității probei cu martori invocată, independent de motivele de drept date de Curtea de apel că nu se poate concepe ca quasi-contractul invocat să aibă loc prin prestațiuni făcute P. S. Sale, în prezența sa, și că trebuie să existe intențiune de a fi despăgubit de cheltuelile făcute;

Că, prin urmare, acest motiv de casare este nefondat.

Asupra motivului II de casare :

II. „Violarea art. 1208, 1209, 1210 și 1211 c. civ., combinate cu art. 237 pr. civ., și a dreptului de apărare, tăgadă de dreptate.

„Curtea ne răpește în urmă și ultimul mijloc, ce mai aveam de la lege pentru dovedirea pretențiilor noastre, înlătură jurământul decizoriu, ce am dat pârâtului.

„Pentru a putea ajunge la un asemenea rezultat, Curtea declară că instanțele judecătorești ar avea facultatea potrivit art. 237 pr. civ., să nu încuviințeze jurământul decizoriu, când se vor convinge că este dat cu rea credință.

„Lucrul nu stă așa în drept.

„Din combinarea art. 1208—1209, 1210 și 1211 c. civ., cu art. 237 pr. civ., rezultă din contră că în interesul apărării mele, am totdeauna dreptul de a da jurământ decizoriu protivnicului mai ales atunci când acest mijloc este singurul ce în speță, prin ajutorul căruia puteam cere dreptate și Curtea nu-mi putea respinge această devadă potrivit art. 237 pr. civ., decât dacă în deciziunea sa constată că a fost cerută cu vădită rea credință.

„Existența văditei rele credințe, trebuie să rezulte din deciziune, pentru că ea nu a fost lăsată la aprecierea instanței de fond, ci constituie un element cerut de lege și a cărui existență este supusă controlului Inaltei Curți.

„Curtea, departe de a stabili reaua credință vădită, denaturează chipul cum ne-am apărat înaintea primei instanțe, pentru a putea deduce că ne-am modificat acțiunea, lucru care exact chiar de ar fi, ar constitui un drept, nu rea credință.

„Apoi, cearcă a mai deduce rea credință vădită dintr'un fapt foarte legitim, din faptul că în jurământul decizoriu am mai cerut a dovedi, în afară de quasi-contractul autorului nostru, o nouă convențiune mult posterioară intervenită între pârât cu noi personal, convenție pe care nu o puteam să o dovedim cu martori, ci numai prin jurământ.

„Dreptul acesta legitim, ce deținem de la lege, nu ne putea constitui de vădită rea credință și nu putea da drept Curței să respingă jurământul asupra acestei ulti-

me convențiuni și cu atât mai puțin asupra întregului obiect al litigiului.

„Și nici bănuiala ce Curtea înscrie în deciziunea sa că jurământul ar fi fost dat, pentru că pârâtul este arhieru și nu ar fi jurat, de oarece această bănuială nu are nici un fundament juridic, și pentru că după lege, Curtea trebuie să stabilească elemente precise, controlabile de Inalta Curte, nu bănueli.

„Altfel am ajunge că, în contra fețelor bisericești, să nu putem obține dreptate ca în speța de față“.

Având în vedere că Curtea de apel a respins jurământul decizoriu diferit de reclamante, pentru motivul că este dat cu rea credință și este vexatoriu; că, reaua credință este stabilită de Curtea de apel din modul cum reclamantele au intentat acțiunea și apoi au modificat-o de două ori și la tribunal și la Curte;

Considerând că este exact în drept că reclamantul poate să-și modifice acțiunea înaintea instanțelor de judecată până la pronunțarea hotărârei, fără a putea să schimbe în apel cauza sau obiectul acțiunii (art. 327 pr. civ.).

Considerând însă, că atunci, când reclamantul abuzează de exercițiul acestui drept, instanțele de fond sunt suverane să constate un asemenea abuz de drept și se deducă din acest fapt că există rea credință din partea reclamantului;

Considerând că, în speță, acest lucru a făcut Curtea de apel, când a respins jurământul decizoriu pe motivul că din modul cum a fost formulată și modificată acțiunea, rezultă că există rea credință din partea reclamantelor;

Considerând că, aprecierea faptelor din care rezultă că jurământul este dat cu rea credință, este lăsată de art. 237 pr. civ., la facultatea judecătorului de fond;

Că, prin urmare, fiind neîntemeiat și acest ultim motiv de casare, recursul câtă să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

SECȚIUNEA II

Audiența dela 19 Mai 1914

Președința d-lui I. Cerkez, consilier

Sava Șomănescu cu Firma Herman A. Stern fii și alți

CASARE. — EFECTUL CASĂREI. — CURTE DE TRIMITERE. — SITUAȚIA PĂRȚILOR.

Efectul legal și necesar al casării fiind de a repune pe părți în aceeași stare în care se găseau

înainte de pronunțarea hotărârei casate, de aci rezultă că judecătorii de trimitere sunt substituiți judecătorilor a căror hotărâre a fost casată în aceleași condițiuni și cu aceleași drepturi care puteau să le aparțină acestora.

Prin urmare, instanța de trimitere este obligată să procedă cum ar fi trebuit să procedeze instanța a cărei decizie a fost casată, adică să decidă asupra motivului care a făcut obiectul casării, examinând din nou acel motiv în condițiunile și în starea în care se prezintă chestiunea înainte de casare.

No. 116. — Respins recursul făcut de Sava Șomănescu, contra deciziei No. 31 din 1913, a Curței de apel din Craiova, secția I, în proces cu firma Herman A. Stern fii, și Radu A. Barbu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Hinna.

S'au ascultat: d-l avocat N. Miteșcu, pentru recurent, în desvoltarea motivului de casare; d-l avocat M. G. Valerian, pentru intimati, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare :

„Exces de putere și greșită interpretare și aplicare a art. 326 și 69 pr. civ. Intr'adevăr, Curtea de apel din Craiova îmi respinge apelul ca nemotivat, deși înaintea acelei instanțe cu mult mai înainte de judecarea apelului se comunicaseră motivele de apel. Pentru a-mi respinge apelul ca nemotivat, Curtea din Craiova se substituie Curții de apel din București a cărei decizie a fost casată și judecă în ipoteza și în situația în care s'ar fi găsit părțile dinaintea Curții de București, a cărei decizie este censurată, astfel, pentru a doua oară, fără a ține socoteală de noua situație ce se creiase părților înaintea Curții de Craiova prin comunicarea motivelor de apel“.

Având în vedere că se constată că, după recursul făcut de firma Herman A. Stern fii, această înaltă Curte, judecând în secțiuni-unite, a casat deciziunea Curței de apel din București, secțiunea I, No. 17 din 1912, dată asupra apelului făcut de Sava Șomănescu, contra unei sentințe a primei instanțe în materie de validare de poprire ;

Având în vedere că deciziunea casată statuase asupra unei fine de neprimire ridicat de firma Stern, prin care tindea la respingerea ca nemotivat a apelului lui Sava Șomănescu, pe motiv că petițiunea de apel nu coprindea motivele pe care se întemeiază

apelul, iar motivele ce a depus la dosar în preziua judecării apelului, nu i-au fost comunicate, astfel după cum fusese obligat apelantul la Curte ;

Că, relativ la acest fine de neprimire, pe care Curtea din București l-a respins, declarând că prin depunerea numai la grefă a motivelor de apel, fără a se comunica părții intimate, nu satisface obligațiunea impusă apelantului de legea de procedură de a comunica intimatului motivele de apel, comunicare ordonată de procedura civilă în scop de a pune pe intimat în pozițiune de a cunoaște motivele de nemulțumire ale apelantului pe hotărârea atacată și de a-și pregăti apărarea la termenul fixat pentru judecată ;

Având în vedere că Curtea de apel din Craiova înainte căreia afacerea a fost trimisă spre a fi judecată din nou, s'a conformat doctrinei stabilită de înalta Curte în această privință și prin deciziunea adusă azi în recurs, a respins ca nemotivat apelul constatând că la termenul de 9 Aprilie 1912, fixat de Curtea din București, pentru judecarea apelului, Sava Șomănescu nu comunicase firmei intimate motivele sale de nemulțumire, iar comunicarea motivelor de apel făcută părții intimate în cursul instanței de apel din Craiova, Curtea nu o găsește legală făcută, întrucât înaintea acelei Curți se pune în discuțiune drepturile ce părțile aveau în ziua ce se fixase pentru judecarea apelului de Curtea de apel din București și a se admite ca legală comunicarea motivelor de apel înaintea instanței de trimitere, ar fi a se acorda părții apelante două amânări, în acest scop, ceea ce e contra dispozițiunilor art. 326 combinat cu 69 din procedura civilă ;

Considerând că efectul legal și necesar al casării fiind de a repune pe părți în aceeași stare în care se găseau înainte de pronunțarea hotărârei casate, de aci rezultă că judecătorii de trimitere sunt substituiți judecătorilor a căror hotărâre a fost casată în aceleași condițiuni și cu aceleași drepturi care puteau să le aparțină acestora ;

Că, prin urmare, instanța de trimitere era obligată să procedă cum ar fi trebuit să procedeze instanța a cărei decizie a fost casată, adică să decidă asupra motivului de formă care a făcut obiectul casării, examinând din nou acel motiv în condițiu-

nile și în starea în care se prezintă chestiunea înainte de casare :

Considerând că, chestiunea care a făcut obiectul judecăței fiind de a se ști dacă depunerea motivelor echivalează cu comunicarea lor, nu se poate imputa Curței de trimitere că a tras consecințele juridice pe care nu le-a tras Curtea din București ;

Că, Curtea din Craiova, nu avea să ție seamă de faptul posterior al comunicării motivelor, ci avea să se mărginească la ceea ce făcuse obiectul litigiului, în aceeaș stare în care se găsea chestiunea la Curtea din București și să tragă numai consecințele legale ;

Că, numai dacă partea apelantă ar fi invocat la instanța de trimitere imposibilitatea de a comunica motivele de apel din cauză de forță majoră, această instanță ar fi fost datoare să examineze motivul de formă al regularității apelului sub un asemenea aspect nou, deși ar fi fost invocat pentru prima oară înaintea sa ; că, însă, recurentul nu a invocat în această privință vr'un caz de forță majoră, ci a căutat să anihileze efectele casării printr'o comunicare tardivă a motivelor sale de apel ;

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat și ca atare recursul urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 7 Iunie 1914

Președința d-lui D. G. Maxim, consilier

Rugo Façon cu I. N. Ionescu-Tisseanu

TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE. — CONCESIUNI PETROLIFERE. — HOTĂRĂRI DE CONSOLIDARE. — APEL. — TAXE. — ART. 71 ȘI 77 L. DE CONSOL. DIN 6 Iunie 1913.

Legea de consolidare din 6 Iunie 1913, urcând taxele de timbru în ce privește apelurile în contra hotărârilor de consolidare, dispune prin art. 71 că aceste apeluri trebuiesc făcute pe o coală timbrată de 20 lei, la care se adaugă drept taxă încă o coală de 20 lei, iar dispoziția din art. 77 subsecvent după care consolidările introduse înainte de punerea în aplicare a acestei legi se vor judeca după dispozițiunile legii din 1904, se aplică

numai la formele de procedură și judecată care s'au modificat prin noua lege, nu însă și la taxele fiscale de timbru.

No. 88. — Anulat ca netimbrat apelul făcut de Hugo Façon, în contra sentinței No. 139 din 1913, a comisiunei pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din județul Prahova, în proces cu I. N. Ionescu-Tisseanu.

S'au ascultat: d-l avocat Marinescu, în susținerea apelului, și d-l avocat Dumitrescu, care a cerut anularea apelului ca netimbrat.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Hugo Façon în contra hotărârei cu No. 139 din 1913 a comisiunei pentru regularea și consolidarea drepturile de concesiuni petrolifere din jud. Prahova ;

Având în vedere susținerile părților făcute prin avocații lor relativ la regularitatea apelului introdus față cu dispozițiunile art. 71 din legea de consolidare și art. 52 din legea timbrului ;

Având în vedere că, apelantul în ziua de 9 Ianuarie 1914 a făcut apel la această Curte, secția I în contra hotărârei No. 139 din 1913, a comisiunei de consolidare din județul Prahova pe coală timbrată de zece lei, care apel s'a repartizat la această secțiune ;

Având în vedere că, conform art. 71 din legea de consolidare din 1 Iunie 1913, apelurile în contra hotărârilor de consolidare trebuiesc făcute pe coală timbrată de 20 lei la care se adaugă drept taxă încă o coală de 20 lei, iar din dispozițiunile art. 52 din legea timbrului, în caz când apelurile nu sunt timbrate sau sunt insuficient timbrate, apelantul este obligat ca la ziua fixată pentru judecata apelului să depună taxa și amenda pentru complectarea timbrului cerut de lege ;

Având în vedere că, deși prin art. 77 sus menționat se dispune că consolidările introduse înainte de punerea în aplicare a legii din 1 Iunie 1913 se vor judeca după dispozițiunile legii din 1904, această dispoziție se aplică numai la formele de procedură și judecată care s'au modificat prin noua lege, iar nu și la taxele fiscale de timbru, căci termenul întrebuițat de legiuitor „se vor judeca“ pune în evidență că nu s'a raportat decât numai la actele de judecată propriu zisă, iar nu și la taxele penale ;

Având în vedere că, apelul de față fiind făcut pe coală timbrată de 10 lei, iar nu de 20 și nici alăturată coala de 20 lei drept taxă specială, cum se prevede prin art. 71 din noua lege de consolidare, și cum apelantul nu a prezentat astăzi Curței chitanța de plata amendei și complectarea timbrului cerut de art. 52 din legea timbrului, după cum era obligat prin încheierea Curții cu No. 783 din 19 April 1914, apelul de față urmează dar a se anula ca netimbrat. Pentru aceste motive, anulează.

Semnații: I. Baștea, S. Urlățeanu, C. M. Oprescu.

Opiniune

Subsemnatul sunt de părere că incidentul propus de către I. N. Ionescu-Tisseanu pentru anularea apelului lui Hugo Façon ca netimbrat, este neîntemeiat.

Legea de consolidare prin art. 71 a mărit quantumul taxei timbrului privitor la cererea de apel și printr'o dispozițiune subsecventă, art. 77 prevede categoric că cererile de consolidare, făcute sub vechea lege, să fie judecate sub imperiul căreia au fost făcute.

Or, în aceste condițiuni, întrebarea este dacă legiuitorul prin cuvintele „se vor judeca după legea veche“ a înțeles să cuprindă și chestiunea timbrului de care se ocupă în special în ambele legi de consolidare.

Negreșit că totul depinde de modul cum trebuie interpretate zisele cuvinte „se vor judeca“, și fiindcă din acest punct de vedere, chiar dacă este îndoielă și se pot da soluțiuni diferite, după sensul mai general sau mai restrâns, ce se dă sus ziselor cuvinte, după cum se susține că în ele se cuprinde sau nu principiul constant *in dubium contra fiscus*, socot că în cazul de față apelurile în materie de consolidare, cerute sub legea din 1894, sunt suficient timbrate după acea lege.

De alminterea, trebuie să se dea această soluțiune și pentru motivul că în soluțiunea contrară se ajunge pe cale lăturalnică la o decădere de drepturi, în toate cazurile în care, împlicinații, de bună credință a aplicațiunii legii vechi, întrebuițează timbrul mai mic prevăzut de acea lege și apoi își pot vedea apelurile lor anulate ca nesuficient timbrate, când instanțele judecătorești găsesc că este tardivă

din partea lor complectarea taxei de timbru și plata amendei.

Dispozițiunile finale ale legii timbrului cuprinzând măsuri grave care ating însuși drepturile celor interesați, este evident că necesită în interpretarea lor o deosebită rezervă, în sens de a se aplica literal și numai în cazurile formal și clar specificate de legiuitorul fiscal. Astfel ajungându-se la stabilirea taxelor timbrate prin interpretare, însuși instanțele judiciare ar fi în nedumerire, când este vorba de aplicațiunea unor asemenea taxe, și deci cu atât mai mult s'ar găsi în impas justițiabilii deprinși a se conduce după litera expresă a legii.

Or, astfel fiind, și putându-se ușor ajunge la decăderile de drepturi ce le edictează legea fiscală, este în interesul administrațiunii justiției a se limita aplicațiunea legilor fiscale la litera lor formală.

Semnat: D. G. Maxim.

JUDECĂTORIA RUR. OCOL. HUREZANI de SUS

Audiența dela 8 Mai 1918

Judecător, G. G. Mitescu

E. G. I. cu P. F. și altu

FRUCTE. — PORUMB. — IARBĂ. — ART. 484 C. CIV.
FRUCTE. — DAUNE. — ACȚIUNE. — CHELTUELI FĂCUTE CU ARĂTURA — TERȚIU DE BUNĂ SAU REA CREDINȚĂ. — ART. 484 C. CIV.
FRUCTE. — PLANTAȚIUNI. — ART. 494 C. CIV.
SOLIDARITATE — QUASI-CONTRACT. — DACĂ EXISTĂ RĂSPUNDERE SOLIDARĂ. — ART. 1053 C. CIV.

1° Prin fructele unui teren în sensul art. 484 c. civ., se înțelege și porumbii ce sunt întrebuițări ca furaj împreună cu iarba care crește în urma cultivei unui teren.

2° Pentru a se putea cere fructele unui teren cultivat sau daune când un terțiu a luat acele fructe, nu este suficient ca reclamantul să fi făcut cultura ci mai trebuie să dovedească că dânsul este și proprietar asupra terenului, astfel că nefăcând această dovadă nu poate avea acțiune decât pentru plata cheltuelilor făcute de dânsul cu arătura, semănătura și munca; și acest drept îl are orice posesor sau terțiu, indiferent dacă este de bună sau de rea credință, întrucât legea nu face nicăeri această distincțiune.

3° Dispozițiunea art. 494 c. civ., care face dis-

ținețiune între constructorul de bună sau rea credință nu se aplică decât când e vorba de construcțiuni sau plantațiuni, iar nu și când e vorba de cultura anuală a unui teren care nu poate fi considerată ca o plantațiune.

4° In materie de quasi-contract nu există răspundere solidară, întrucât legiuitorul prin art. 1003 prevede această răspundere numai la delictele și quasi-delictele comise de mai multe persoane.

Judecata,

Având în vedere că, prin petiția înreg. la No 9212 din 1912, E. G. I., din comuna Hurezani, a chemat în judecată pe P. F. și G. F. din comuna Negreni spre a fi obligați la plata sumei de lei șase sute, pentru că vitele lor, au păscut porumbul de pe două locuri ale sale, cum și iarba dintr'o livadie cu pruni, jupuind și prunii;

Având în vedere interogatorul luat pârâtului P. F. în ședința de la 30 Noembrie 1912, depunerile martorilor, ascultați în ședințele de la 1 Marte 1913 și 8 Mai 1912, cum și susținerile orale ale părților;

In ceea ce privește locurile semămate cu porumb;

Având în vedere că reclamanta nu prezintă nici un act de proprietate și nici din arătările martorilor ascultați nu rezultă cu certitudine că are dreptul de proprietate asupra acelor locuri, cererea subsidiară făcută de a prezenta chitanțele cu cari a avut arendate niște locuri, în comuna Negreni, pârâților, fiind inutilă față de însăși recunoașterea făcută astăzi în instanță de reclamantă, că, nu chiar aceste locuri sunt arătate în acele chitanțe că ar fi fost arendate pârâților;

Având în vedere însă, că atât din recunoașterea pârâților în ședința de la 1 Marte 1913, cât și din arătările martorilor părților se stabilește că reclamanta în primăvara anului 1912 a arat doua locuri pe teritoriul comunei Negreni și le-a semănat cu porumb; că, din cauze independente de voința părților litigante, acei porumbi nedesvoltându-se, spre a-și arăta rodul lor, au fost întrebuințați, împreună cu iarba ce a crescut printre dânșii numai ca furaj pentru vite; că, din arătările tuturor martorilor as-

cultați, rezultă că vitele ambilor pârâți au păscut porumbii și iarba de pe locurile în chestie;

Considerând că, porumbii ce sunt întrebuințați ca furaj, împreună cu iarba ce crește în urma cultivărei unui teren, au a fi socotiți ca fructele aceluși teren;

Că, pentru a cere fructele unui teren cultivat sau daune când un terțiu a luat acele fructe, nu este suficient ca reclamantul să fi făcut cultura, ci mai trebuie să dovedească că dânsul este și proprietar asupra terenului;

Că, dovedind numai că dânsul a făcut cultura, fără să se poată dovedi că este proprietar asupra terenului cultivat, nu poate avea decât acțiunea prin care să ceară cheltuelile făcute de dânsul cu arătura, sămânța și munca, în baza principiului de drept natural că, nimeni nu are drept să se îmbogățească în detrimentul altuia, principiu înscris și în art. 484 c. civ.;

Considerând că, reclamanta nu a putut face decât dovada că dânsa a arat și semănat terenul în litigiu, că, deci, are dreptul la cheltuelile pentru muncă și sămânța pusă în pământ;

Că, acest drept îl are orice posesor sau terțiu, fie sau nu de bună credință, întrucât legea nicăeri nu face vr'o distincțiune de această natură (D. Alexandresco, t. III, ed. II, p. 308);

Considerând că, litigiul de față nu intră în cadrul art. 494 c. civ., cum susține reclamanta, întru cât în art. 494 c. civ se vorbește de plantațiuni, iar cultura anuală a unui teren, nu poate fi socotită ca plantație; că numai în cazul acestui articol se poate pune în discuție buna sau reaua credință a plantatorului;

Considerând că întinderea terenului în litigiu este de patru pogoane, după arătarea reclamantei, necontrazisă de pârât, deși martorul D. Diaconu al reclamantei arată că ar fi vorba numai de o jumătate de pogon; că, apreciind asupra cheltuelilor ce s'ar face cu aratul și sămânatul cu porumb a unui teren de această întindere, ținând seamă și de faptul, că recolta a fost întrebuințată ca furaj numai, costul acelor cheltueli are a fi fixat la cincizeci lei.

Asupra ierbeii din livada cu pruni și a daunelor cerute de reclamantă pentru că au fost jupuți prunii;

Având în vedere că din arătările martorilor pâr-

râților, coroborate cu acele chiar ale martorilor reclamantei, rezultă că pârâții sunt proprietari ai livadei cu pruni în chestiune;

Că, deci, orice cerere de daune, făcută cu privire la această livadă de reclamantă, urmează a fi respinsă;

Având în vedere că reclamanta a cerut ca pârâții să fie obligați solidar la daunele cerute;

Considerând că faptul pârâților, de a lua recolta de pe un teren al cărei proprietară reclamanta nu a dovedit că este, nu constituie un quasi-delicte, cum a susținut reclamanta;

Că, acțiunea pentru reclamarea cheltuielilor făcute de un terțiu pentru cultivarea unui teren, ce nu-i aparține, are la bază un quasi-contract;

Că, legiuitorul nu prevede răspunderea solidară la quasi-contracte, ci numai la delictive sau quasi-delicte comise de mai multe persoane (art. 1003 din codul civil);

Că, deci, acest cap de cerere are a fi respins ca nefondat.

Semnat: G. G. Miteșcu.

BULETINUL PUBLICAȚIUNILOR JUDICIARE

Tribunalul Județului Ilfov, secția I com.

1914, Iunie 23

Ordonanța No. 7850

Noi primul-președinte al tribunalului Ilfov, secțiunea I.

Având în vedere petiția înregistrată la No. 29955 din 1914, pe care Ant. Panek & Comp. cere a se anula cambia de 934 lei, fiind pierdută;

Având în vedere că, conform art. 355 din codul comercial proprietarul unei cambii pierdute sau sustrase va putea cere tribunalului a se constata pierderea sau sustragerea ei, justificând cauza pierderii sau sustragerii;

Având în vedere că, în speță, se justifică pe deplin cererea de față.

Ordonăm:

Că, oricine posedă o cambie în valoare de 934 lei, semnată de H. M. Haimsohn din București, în ordinul Ant. Panek & Comp., cu scadența 30/13 Octombrie 1914, emisă la București în 30 Martie 1914,

și girată în alb de firma Ant. Panek & Comp., să o prezinte la grefa tribunalului în termen de 40 zile dela publicarea prezentei ordonanțe în *Monitorul Oficial*.

Prezenta ordonanță se va ofișa la ușa tribunalului, la bursă, la camera de comerț și se va publica în *Monitorul Oficial*, în ziarul *Dreptul* și *Universul* p. prim-președinte, **I. Slătineanu**.

p. grefier, *Andrei Predescu*.

Tribunalul județului Iași, secția III

12 Iunie 1914

Ordonanța No. 4764

Noi președintele, ordonăm, că, oricine posedă o cambie pe suma de 3.000 lei emisă la 26 Iulie 1911, cu scadența la 15 Ianuarie 1912, semnată de Jean Rothbart și Ilie Bordeianu, în ordinul Iancu Kandel, să o depue la grefa acestui tribunal.

Se aduce la cunoștința tuturor că dacă cambia pierdută o posedă vreo persoană, să o prezinte până în termen de 40 zile, dela publicarea acestei ordonanțe, la grefa acestui tribunal, înștiințând că contrar cambia pierdută se va declara nulă și fără tărie.

Această ordonanță se va afișa în sala tribunalului, camerei de comerț, primăriei comunei Iași și se va publica în ziarele *Mișcarea* din Iași și *Dreptul* din București.

Președinte, **Gr. Kessim**.

Grefier, *A. Hulubei*.

BIBLIOGRAFIE

Dreptul Civil Român, Tom. IV partea II, ed. 2. de Dimitrie Alexandresco. — București, 1914. — **Prețul 18 lei**.

Neobositul profesor dela Iași a dat la lumină a doua ediție revăzută, corectată și mărită considerabil din tomul IV. partea II a tractatului său de drept civil. Acest volum cuprinde testamentele (art. 856—931) și este însoțit de o tablă alfabetică și analitică, în care cititorul găsește cu înlesnire sinteza tuturor chestiunilor la care dă loc vasta materie a dispozițiilor testamentare.

* * *

Atributul puterii judecătorești în materie de extrădare (schiță istorică asupra instituției extrădării în țara noastră) de George D. Nedelcu — Un vol. în 8° de 67 pag. — București. — Tip. D. C. Ionescu, Str. Câmpineanu. **Prețul lei 2.75**.